
Hymn Homerycki XXX

Collectanea Philologica 6, 11-12

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HYMN HOMERYCKI XXX

DO ZIEMI WSZECHMATKI

- Ziemię wszechmacierz wyśpiewam o mocnych zaiste posadach
Najczcigodniejszą, najstarszą, karmiącą wszystko, co żyje.
Bo wszystko, co depcze po twojej świętości, co w morzu też pływa,
Co wzlata nad ciebie, to wszystko z twojego się żywi dostatku.
5 Dziećmi pięknymi ty darzysz, darzysz i plonem obfitym.
W twojej, o Pani, jest mocy dać życie albo je zabrać
Ludziom śmiertelnym. Zaprawdę szczęśliwy, kogo ty w sercu
Życzliwie ocenisz; temu nigdy nie braknie niczego.
Dla-ń się ugina rola żywiciela pod plonów ciężkim brzemieniem,
10 Na polach jego bydła gromady i w domu wciąż dobra przybywa.
Tacy też praw przestrzegając miastem o pięknych niewiastach
Władają. Ich rządowi zasię bogactwo i szczęście znów towarzyszy.
Synowie radością młodzieńczą przejęci w swym gronie się chępią.
Również dziewczeczki wiankami zdobione w swych sercach radosne
15 W korowodach tanecznych igrają wśród kwiatów i miękkich traw łąki.
Których ty sobie cenisz, ci właśnie szczęśliwi na ziemi.
Dostojna Bogini dobrami wielkimi darzysz ty szczerze.
Witaj nam Bogów macierzy, gwiazdowego nieba małżonko,
Za pieśń zaś, łaskawa, ty życie szczęśliwe mi zechciej darować.
20 Wtedy o tobie ja, Pani, a potem zaśpiewam pieśń inną.

(tłum. Józef Macjon)

XXX

ΕΙΣ ΓΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ¹

Γαῖαν παμμήτειραν ἀείσομαι, ἠϋθέμεθλον,
 πρεσβίστην, ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ, ὀπόσ' ἐστίν,
 ἡμὲν ὅσα χθόνα διὰν ἐπέρχεται, ἡδ' ὅσα πόντον,
 ἡδ' ὅσα πατῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὕλβου.
 5 ἐκ σέο δ' εὐπαιδές τε καὶ εὐκαρποὶ τελέθουσι,
 πότνια, σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἡδ' ἀφελέσθαι
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν· ὁ δ' ὕλβιος, ὅν κε σὺ θυμῶ
 πρόφρων τιμήσεις· τῶ τ' ἄφθονα πάντα πάρεστι.
 βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἡδὲ κατ' ἀγρούς
 10 κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν·
 αὐτοὶ δ' εὐνομίησι πόλιν κατὰ καλλιγύναϊκα
 κοιρανέουσ', ὕλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ·
 παῖδες δ' εὐφροσνῆ νεοθηλέϊ κυδιόωσι,
 παρθενικαὶ τε χοροῖς φερεσανθέσιν εὐφρονη θυμῶ
 15 παίζουσαι σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,
 οὐς κε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.
 Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 πρόφρων δ' ἀντ' ἠδῆς βίοτον θυμήρε ὕπαζε·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

¹ *Homeri Carmina. Hymni Homericæ, ex recensione A. Baumeister, Lipsiæ 1870.*